

ΛΑΚΗΣ ΦΟΥΡΟΥΚΛΑΣ

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται από τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και από τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως, χωρίς γραπτή άδεια του εκδότη, η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή οποιοδήποτε μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση, και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό, σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

τα blog του συγγραφέα:

<http://lakisf.blogspot.com>

<http://lakisf2.blogspot.com>

<http://adais.blogspot.com>

<http://lakisf3.blogspot.com>

επιμέλεια κειμένου:

Πλάτων Μαλλιάρκας

φωτογραφία και σχεδιασμός εξωφύλλου:

Γιαννούλα Μπανάσιου

© 2009 εκδόσεις ΙΒΙΣΚΟΣ

Ηροδότου 31, 15122 Μαρούσι, τηλ 210 8021333

fax: 211 0135560

<http://www.iviskospublications.gr>

e-mail: info@iviskospublications.gr

ISBN 978-960-98547-2-6

ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΜΙΑΣ ΠΟΡΝΗΣ

μυθιστόρημα εμπνευσμένο από αληθινή ιστορία

εκδόσεις ΙΒΙΣΚΟΣ

Στην Αναστασία
για τις ατελείωτες συζητήσεις

Ιωάννα

Είναι ένα δροσερό, λίγο συννεφιασμένο και δύσθυμο απόγευμα του Αυγούστου και η Ιωάννα κάθεσαι αποχαυνωμένη σε μια γαλάζια φουσκωτή πολυθρόνα, στο σχεδόν αποπνικτικά μικρό, φοιτητικό της δωμάτιο. Σε λίγο ο κατεργάρης ήλιος θα τελειώσει τη ζεστή βάρδια του και θ' αφήσει τη θέση του στη δροσιά τής νύχτας· της τελευταίας ενός υπέροχου καλοκαιριού.

Κοιτάει έξω, τον ουρανό, με μάτια που λάμπουν και σβήνουν. Παρατηρεί σκεπτική τα λιγοστά σύννεφα, προπομπούς του φθινοπώρου, να πορεύονται νωχελικά, αβίστα, στα πέρατα της όρασής της. Στα σύννεφα χαμογελά. *Ταξιδιάρικα είναι, σκέφτεται, σαν και τη μάνα μου!*

Η μάνα της! Η θεά της! Το ίνδαλμά της. Τόσο κοντά και τόσο μακριά της. Τόσο γνωστή κι ολοκληρωτικά άγνωστή της. Άγνωστη; Ναι! Αλλά, όχι για πολύ ακόμα. Όχι για πολύ. Επιτέλους! Επιτέλους το πήρε απόφα-

ση να της πει, ή να της γράψει μάλλον, ό,τι η ίδια για χρόνια απαιτούσε: την ιστορία τής μεγάλης και φτωχής, της λειψής και πλούσιας, της χαρούμενης κι οδυνηρής ζωής της. Της ζωής που η ίδια η Ιωάννα δε γνώρισε, αφού για χρόνια ολόκληρα τη συναντούσε μοναχά τις Κυριακές. Της ζωής που ήταν σίγουρη πως έκρυβε μέσα της πολλά σκληρά μυστικά, πολύ πόνο και δάκρυα, λίγη χαρά και μεγάλα όνειρα. Τα ήξερε αυτά, τα ένιωθε, αλλά δεν ήξερε τα πώς και τα γιατί. Αυτά δεν μπορούσε να τα εικονοποιήσει μέσα της, να τους δώσει υπόσταση, αφού η μάνα της ποτέ δε θέλησε να της τα πει. «Δεν έφτασε ακόμα η κατάλληλη ώρα», της έλεγε, όταν επέμενε αυτή να τα μάθει όλα, όταν το απαιτούσε. «Και τότε θα φτάσει;» τη ρώταγε. «Όταν θα φτάσει, θα το καταλάβεις», απαντούσε εκείνη.

Να, λοιπόν, που επιτέλους έφτασε η ώρα! σκέφτεται τώρα μ' ένα χαμόγελο κι ένα ίχνος συγκίνησης, με μια ανατριχίλα κι ένα ερωτηματικό. Αναρωτιέται τι στ' αλήθεια να κρύβει μέσα του εκείνος ο μεγάλος, καφέ φάκελος που της έδωσε η μάνα της, πριν την αποχαιρετήσει στο αεροδρόμιο. «Η ιστορία της ζωής μου...» της είχε πει με μια τρυφερή ειρωνεία, χαμογελώντας πικρά, προτού την αγκαλιάσει γι' αντίο. Ναι, η ιστορία της ζωής της, αλλά τι περιλαμβάνει; Θα 'ναι σκληρή και πικρή, όπως την περιμένει, ή μέσα από εκείνες τις σελίδες θα δει ν' αναβλύζει και λίγο φως; Θα την κάνει να χαρεί ή να δακρύσει η ανάγνωσή της; Θα μάθει όλα τα μυστικά από το μυστηριώδες χθες της μάνας της ή μόνο μισές αλή-

θειες; Αλλά η απορία της –η μεγάλη της απορία– είναι αν πράγματι θέλει να τα μάθει όλα.

Ανυπομονεί πολύ ν' ανοίξει τον φάκελο, μα δεν το κάνει. Η ψυχή της, το μέσα της, τρέμει, ολόκερη κάνει τραμπάλα μια προς την επιθυμία και μια προς την αβεβαιότητα.

«Δε θέλω να μάθω», λέει στον εαυτό της.

«Πρέπει να μάθεις!» της απαντάει πειστικά εκείνος.

«Πρέπει;» αναρωτιέται με δισταγμό.

Σηκώνεται απ' την ταλαιπωρημένη πολυθρόνα και περπατάει για λίγο ξυπόλητη, αργόσυρτα, στο λιλιπούτειο δωμάτιο, βγαίνει στο στενό μπαλκόνι, βλέπει τον ουρανό να χλωμιάζει στ' αχνάρια του δειλινού και μπαίνει πάλι μέσα, για να κοντοσταθεί μπροστά απ' τον ορθογώνιο καθρέφτη και ν' αρχίσει να παρατηρεί σχεδόν ανέκφραστη το είδωλό της. Είναι όμορφη, με τον δικό της ιδιαίτερο και ξεχωριστό τρόπο: μάτια καστανά, μεγάλα, κάπως θλιμμένα. Μάγουλα λίγο αναψοκοκκινισμένα και ελαφρώς φουσκωμένα. Μέτωπο καθαίο, δίχως κύματα, κι ένας θάμνος από μαύρα, σγουρά μαλλιά που κρύβει μέσα του τα πάντα. Μοιάζει πολύ στη μάνα της, την Αγγελική.

«Ίδιες είμαστε!» λέει φιθυριστά κι επιτρέπει σ' ένα χαμόγελο να επιτεθεί στο είδωλό της, δίνοντάς του άλλη όψη.

Πηγαίνει και κάθεται και πάλι στη φουσκωτή της πολυθρόνα που, αγκομαχώντας λες, υποχωρεί κάτω από το βάρος της. Ωστόσο, σύντομα παίρνει και πάλι τ' απάνω

της. Πιάνει στα χέρια της τον φάκελο, τον διατρέχει με τα δάχτυλα, νιώθει τη ζεστασιά του. Τον ανοίγει. Βγάζει στο φως, που όλο και λιγοστεύει, τα περιεχόμενά του: ένα μεγάλο, καταπώς δείχνει, κείμενο, όμορφα και περιποιημένα δεμένο, κι έναν ακόμα φάκελο λευκό, που μάλλον μέσα του θα κρύβει ένα γράμμα.

Φυλλομετρά το κείμενο για λίγη ώρα, κλέβει λίγες φράσεις από δω κι από κει, χωρίς όμως να συγκεντρώνεται, δίχως να δίνει προσοχή, αλλά δε λέει ν' ξεκινήσει να το διαβάσει απ' την αρχή. Όχι ακόμα. «Το γράμμα», σκέφτεται, «αυτό επείγει!»

Παίρνει, λοιπόν, τον δεύτερο φάκελο στα χέρια της, τον ανοίγει αργά, προσεκτικά, και βγάζει από μέσα ένα διπλωμένο φύλλο χαρτί, γραμμένο μπρος πίσω. Αρχίζει να το διαβάσει, σχεδόν δίχως να σκέφτεται, ανυπόμονη και λες παραδομένη. Παραδομένη, αλλά σε τι;

Τώρα πια την πλημμυρίζει ένα απροσδιόριστο συναίσθημα. Νιώθει πολύ παράξενα. Σαν έξω απ' το σώμα της, έξω απ' τη μοίρα της. Λες κι ετοιμάζεται ψυχολογικά για ένα ανείπωτο ταξίδι· στον χρόνο και στον πόνο, στο χθες που πέρασε και στο αύριο που ανατέλλει.

Γράφει η μάνα της:

Ιωάννα,

Καλό μου παιδί, Ιωάννα μου! Να, που σου κάνω ένα δώρο –αν κι εγώ δεν το θεωρώ τέτοιο– το δώρο που πά-

ντα ζητούσες, την ιστορία της ζωής μου! Συγχώρεσέ με, ψυχή μου, που διάλεξα αυτόν τον ιδιόρρυθμο τρόπο για να στην πω, όμως δε γινόταν αλλιώς. Δε θα μπορούσα να τη διηγηθώ διαφορετικά. Δε θα είχα τα λόγια. Δε θα είχα τον τρόπο. Ελπίζω να με καταλάβεις. Ή μάλλον, ξέρω ότι θα με καταλάβεις, κι απλά ελπίζω να μη σε πληγώσω, γιατί δε σου πρέπει. Όχι, δε σου πρέπει, καρδούλα μου. Εσένα σου πρέπει μόνο το χαμόγελο και η χαρά, η ευτυχία.

Ένας δρόμος-πόνος ήταν η ζωή η δικιά μου για χρόνια πολλά, Ιωάννα. Ένας δρόμος-πόνος. Γι' αυτό και δε θέλησα ποτέ πριν να σου μιλήσω γι' αυτή. Δεν ήθελα να μάθεις τι πέρασα, πόσα πέρασα, πόσο υπέφερα, ώσπου να βρω λίγη χαρά που να διαρκεί σ' αυτόν τον κόσμο. Δεν ήθελα να έχεις ιδέα καμιά για το φαρμάκι της ζήσης μου – όχι ακόμα. Και χαίρομαι στ' αλήθεια πολύ που εσύ δε θα περάσεις ποτέ απ' τα μονοπάτια που περπάτησα, που ποτέ δε θα ζήσεις το δράμα το δικό μου. Μέσα στο σκοτάδι, όπου ζούσα, πάντα ήσουν το φως· να το ξέρεις αυτό, καλή μου.

Τώρα, καθώς τα χρόνια πέρασαν, καθώς οι πληγές λίγο πολύ επουλώθηκαν, καθώς οι μνήμες πήραν σιγά σιγά να ξεθωριάζουν, τώρα νιώθω πως όλα έγιναν όπως ακριβώς έπρεπε να γίνουν. Και δε μετανιώνω για τίποτα, για τίποτα απ' αυτά που έκανα. Και δε διαγράφω τίποτα, τίποτα απ' αυτά που έπαθα, καθώς έμαθα. Έμαθα τα μαθήματά μου. Έμαθα να εκτιμώ το καθετί σαν κάτι το μοναδικό, σαν μια ξεχωριστή πράξη, σαν μια ιδιαίτερη

στιγμή, σαν μια ακόμα σημαντική ψηφίδα στο πολύχρωμο μωσαϊκό της ύπαρξής μου.

Αλλά, ας αφήσω τις φιλοσοφίες, κι ας σου μιλήσω απλά, όπως μου έρχεται, απ' την καρδιά μου. Ας μιλήσω για να σου πω πως σ' αγαπώ απέραντα, απεριόριστα, σαν τη ζωή μου την ίδια, για να σου πω πως είσαι η ζωή μου η ίδια και πως είμαι περήφανη για σένα πιο πολύ απ' ό,τι τα λόγια τα φτωχά θα μπορούσαν ποτέ να περιγράψουν. Είμαι περήφανη για την ψυχή σου και την καλοσύνη της. Εσύ είσαι το καλύτερό μου «έργο», το μεγάλο «κόλπο» μου. ένα ηχηρό χαστούκι στα πρόσωπα των ψεύτικων θεών των μεγάλων, στους οποίους θέλω να πω, να βροντοφωνάξω: «Να, φάτε στη μούρη ετούτη την όμορφη, την κόρη μου, εσείς όλοι οι τρανοί και μεγάλοι, που για χρόνια ολόκληρα μου κάνατε τη ζωή ποδήλατο. Φάτε τη στη μούρη, αφού η αφεντιά σας ποτέ της δε θα κατάφερνε να δημιουργήσει κάτι τόσο όμορφο και τόσο καλό όσο αυτό το κορίτσι, δε θα μπορούσε να φτιάξει τέτοιο θαύμα!»

Ναι, ναι, ξέρω τι σκέφτεσαι: τα παραλέω. Τα παραλέω όντως, αλλά τα εννοώ. Την κάθε λέξη, την κάθε υπερβολή! Γι' αυτό, σε παρακαλώ πολύ, μην αφήσεις ποτέ κάποιον να σε μειώσει, να σε κάνει να νιώσεις λιγότερο ξεχωριστή απ' ό,τι είσαι.

Με μια συμβουλή θα κλείσω αυτό το γράμμα, ψυχή μου, με μια συμβουλή που αν τηρήσεις, που αν ακολουθήσεις πιστά, δύσκολα θα πληγωθείς, θα είσαι πάντα λίγο ή πολύ προστατευμένη απ' τα δεινά αυτού του κόσμου:

να προσέχεις απ' τους καλούς ανθρώπους, Ιωάννα μου, απ' αυτούς να προσέχεις. Αυτοί μπορούν να σε πληγώσουν ξαφνικά και δίχως λόγο, να σε στήσουν απροσδόκητα στον τοίχο. Ενώ οι άλλοι, οι κακοί, οι άτιμοι, είναι πιο τίμιοι –πιο τίμιοι με τους εαυτούς τους και με τους άλλους– αφού από δαύτους ξέρεις τι να περιμένεις. Να φυλάγεις, λοιπόν, απ' τους καλούς ανθρώπους και τις καλές τους προθέσεις.

Θα σε αφήσω τώρα, καλή μου. Θα σε αφήσω να διαβάσεις την ιστορία μου, να κάνεις μακροβούτι στο χθες μου, να μάθεις ό,τι ποτέ δε σου είπα, να με κρίνεις για ό,τι ποτέ δεν έμαθες. Ναι, να με κρίνεις, αλλά να με κρίνεις μ' αγάπη, με της καρδιάς σου όλη τη ζεστασιά.

Σ' αγαπώ! Να προσέχεις.

Η μαμά,
Αγγελική

ΥΓ. Συγχώρεσέ με, αλλά δεν μπόρεσα να γράψω την ιστορία μου στο πρώτο πρόσωπο. Ίσως και να είναι καλύτερα έτσι, αφού τα μυθιστορήματα, τα παραμύθια, δεν πληγώνουν τόσο πολύ, δεν αιμορραγούν όπως οι προσωπικές μαρτυρίες.